

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. P.**, bytem, zastoupeného Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2016, č. j. KUJI 20321/2016, sp. zn. OOSČ 77/2016 OOSC/31/JN,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2016, č. j. KUJI 20321/2016, sp. zn. OOSČ 77/2016 OOSC/31/JN (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Náměšť nad Oslavou (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 12. 2015, č. j. MnNO-3421/15/Dop./Vít., zn. MNnO-1150-61/15/Dop./Vít. (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 22. 7. 2015 v 10:00 hod., v H., u odbočky ke kempu W., řídil motorové vozidlo

tov. zn., v době, kdy byl po požití alkoholického nápoje ještě pod jeho vlivem, přičemž u sebe neměl řidičský průkaz. Za spáchání uvedených přestupků mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný dospěl na základě přezkumu prvostupňového rozhodnutí k závěru, že odvolání není důvodné. V tomto kontextu předně uvedl, že skutkový stav věci byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn bez důvodných pochybností. Dokazování ve správním řízení je totiž ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, která správním orgánům umožňuje posoudit, jaké důkazy jsou pro účely zjištění skutkového stavu věci potřebné, aniž by byly v tomto ohledu vázány návrhy účastníků. V projednávané věci prvostupňový správní orgán vycházel ze spisové dokumentace, která obsahuje rovněž oznámení přestupku, včetně údaje o tom, že žalobce cestoval ve vozidle sám. Dané oznámení navíc nejen podepsal, ale výslovně do něj uvedl, že se jedná o zbytkový alkohol, přičemž svého jednání lituje. Z toho důvodu žalovaný nepovažoval za problematické, když prvostupňový správní orgán provedl výslech toliko dvou žalobcem navržených svědků, kteří měli být přítomni provedení silniční kontroly, neboť jejich tvrzení vyhodnotil jako nevěrohodná. V této souvislosti poukázal na konkrétní rozpory ve svědeckých výpovědích údajných spolujezdců žalobce, což dle jeho názoru svědčí o tom, že se ve vozidle v rozhodné době nenacházeli a cílem jejich výpovědí bylo toliko podpořit žalobcem účelově uplatňovanou argumentaci zpochybňující postup policistů a pořízenou dokumentaci.

Žalovaný dále neuvěřil ani tvrzení žalobce, že řidičský průkaz předložil, což mělo být rovněž prokázáno výše uvedenými svědeckými výpověďmi. Předně připomněl, že svědci na místě silniční kontroly nebyli. Bez ohledu na tuto skutečnost ani jeden z nich nevypověděl, že by žalobce předložil policistům řidičský průkaz, ale obecně doklady, které navíc vytahoval z kufru vozidla, u čehož nebyli přítomni. Stejně tak nebyli tito svědci bezprostředně přítomni ani komunikaci žalobce s policisty, a to ve vztahu k údajnému požadavku na provedení odběru krve. Svědecké výpovědi údajných spolujezdců žalobce tedy skutkový stav zjištěný prvostupňovým správním orgánem nezpochybňují. Proti tomu naopak stojí svědecké výpovědi policistů, kteří jsou z povahy své činnosti nezávislí a nemají žádný osobní zájem na výsledku řízení. Žalovaný připustil, že jsou v jejich výpovědích dány určité nepřesnosti či rozpory. Ty jsou však způsobeny dlouhým časovým odstupem od provedení silniční kontroly, popř. skutečností, že příslušní policisté museli v mezidobí řešit velké množství jiných, byť skutkově obdobných případů. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že obhajoba žalobce je účelová. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl, že vina žalobce byla prokázána zejména prostřednictvím oznámení přestupku, záznamů dechových zkoušek a svědeckých výpovědí policistů, které tvoří logicky provázaný a ucelený řetězec. Sankce byla poté udělena s ohledem na okolnosti spáchání přestupku a osobu žalobce při spodní hranici zákonem stanovené sazby.

III. Žaloba

Žalobce předně namítal, že správní orgány nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností. Naopak svým postupem porušily zásadu rovnosti zbraní, když bez uvedení přesvědčivých důvodů preferovaly k tíži žalobce toliko údaje obsažené v policejní dokumentaci a svědecké výpovědi policistů, které byly účelové. V tomto ohledu žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány zpochybnily přítomnost spolujezdců na místě silniční kontroly pouze s odkazem na jejich neuvedení v oznámení přestupku, podpořeného svědeckými výpověďmi policistů, kteří si průběh silniční kontroly přesně nepamatovali. Mělo tak být dle názoru žalobce přistoupeno k provedení dalších důkazů, a to v podobě výslechu

zbývajících dvou spolujezdců, pracovníků ubytovacího zařízení, nahlédnutí do knihy hostů apod. Správní orgány však tyto návrhy důkazů nereflektovaly a jejich neprovedení dostatečně nezdůvodnily. To se týká také žalobcem předloženého čestného prohlášení V. V., pracovníka daného ubytovacího zařízení, či navrhované provedení rekonstrukce.

Žalobce dále připomněl, že správní orgány na jednu stranu nezpochybnily skutečnost, že v daném ubytovacím zařízení se spolujezdci pobýval, ale bez přesvědčivých důvodů dospěly k závěru, že tito se ve vozidle nenacházeli. Za problematický pak žalobce označil také postup správních orgánů, když nereflektovaly žalobcem namítané rozpory v protokolu z ústního jednání, resp. ve svědeckých výpovědích policistů. V této souvislosti poukázal na konkrétní tvrzení policistů, která dle jeho názoru prokazují, že nebyli schopni konzistentně a dostatečně určitě popsat průběh silniční kontroly, přičemž na položené otázky odpovídali vyhýbavě. Naopak byli v řízení vyslechnuti dva spolujezdci (J. V. a J. S.), jejichž svědecké výpovědi si navzájem neodporují a potvrzují skutkovou verzi prezentovanou žalobcem.

Kromě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalobce namítal, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť nezohlednil v odvolání uvedenou argumentaci ve vztahu k absenci úvah ohledně zásady *in dubio pro reo* a postavení policistů jako svědků ve správním řízení. Žalovaný tak pouze převzal závěry prvostupňového správního orgánu, proti kterým žalobce brojil a které vycházejí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Kromě toho se správní orgány vůbec nezabývaly materiální stránkou přestupků a jejich subjektivní stránku posoudily společně, a to bez ohledu na odlišnost dotčených skutkových podstat. Závěrem žalobce doplnil, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou vyšetřovací, která spočívá v tom, že mají aktivně opatřovat a provádět důkazy ve prospěch i neprospěch obviněného z přestupku. Co se týče napadeného rozhodnutí, to v tomto ohledu nelze dle názoru žalobce považovat za výsledek řádného přezkumného řízení, neboť se jedná toliko o věcnou a právní duplicitu prvostupňového rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření žalovaný toliko odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť byly žalobní námitky shodně uplatněny již v odvolacím řízení. Současně doplnil, že byl dle jeho názoru skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Z těchto důvodů považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl krajskému soudu, aby ji zamítl. Následně podal žalobce v rámci svého vyjádření ze dne 12. 10. 2016 stručnou repliku, ve které zhodnotil vyjádření žalovaného jako snahu vyhnout se řádné argumentaci, neboť není schopen zhojit vadu řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, na základě kterého bylo prvostupňové a napadené rozhodnutí vydáno.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu je založeno ručně psané oznámení přestupku a úřední záznam, ze kterých vyplývá, že dne 22. 7. 2015 v 10:00 hod. byl u odbočky ke kempu W. v obci Hartvíkovice žalobce jako řidič motorového vozidla zastaven policejní hlídkou, přičemž na dotaz policisty odpověděl, že před jízdou, resp. do 21:00 hod. předcházejícího dne, požil alkoholické nápoje, a to osm sklenic 11° piva o objemu 0,5 l. V této souvislosti byly provedeny celkem tři dechové zkoušky přístrojem Dräger, které byly pozitivní, a to v následujících časech a hodnotách: 1) 10:02 hod. – 0,49‰, 2) 10:07 hod. – 0,40‰ a 3) 10:12 hod. – 0,38‰. Dále z oznámení přestupku vyplývá, že byla žalobci další jízda zakázána, ale řidičský průkaz nebyl zadržen. Co se týče vyjádření žalobce, ten oznámení přestupku podepsal a současně do něj uvedl, že se jedná o zbytkový alkohol, přičemž lituje, že řídil. V úředním záznamu je dále doplněno, že žalobce s naměřenými hodnotami alkoholu souhlasil, přičemž odběr krve a lékařské vyšetření nepožadoval. Řidičský průkaz policejní

hlídce nepředložil s odůvodněním, že jej nemá u sebe. Součástí policejní dokumentace je dále záznam o dechové zkoušce, obsahující originální výstupní záznamy z použitého přístroje, přepočtová tabulka, kalibrační protokol a protokol o zkoušce použitého přístroje.

Na základě uvedených skutečností bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 25. 8. 2015. Na základě vyjádření zmocněnce žalobce však došlo k přeložení ústního jednání na den 7. 9. 2015. K němu se dle obsahu protokolu dostavil zmocněnec žalobce, který uvedl, že s popisem skutkového stavu v oznámení přestupku a se spisovým materiálem nemůže souhlasit, neboť neodpovídá skutečnosti. Současně doplnil, že měření nejspíše neproběhlo v souladu s příslušnou metodikou. Z těchto důvodů požadoval provést důkaz výsledkem policistů a čtyř spolujezdců, které blíže identifikoval. Následně zaslal žalobce prostřednictvím zmocněnce prvostupňovému správnímu orgánu dne 16. 9. 2015 písemnost, ve které uvedl, že v oznámení přestupku není zachyceno celé jeho vyjádření, včetně požadavku na provedení odběru krve a lékařského vyšetření. Dále je zakresleno množství zkonsumovaného alkoholu a určení okamžiku začátku řízení. Není pravdou, že žalobce u sebe neměl řidičský průkaz, přičemž jeho vyjádření o zbytkovém alkoholu bylo důsledkem nátlaku policistů. Co se týče samotného měření, nebyla dodržena metodika, neboť žalobce mezi dechovými zkouškami jedl a pil, a to také energetické nápoje, o čemž svědčí rozkolísanost naměřených hodnot. Žalobce neprojevoval známky požití alkoholu a policistům za přítomnosti spolujezdců předložil všechny potřebné doklady. Tyto skutečnosti byly policejním orgánem účelově opominuty. Závěrem tak žalobce setrval na provedení důkazu výsledkem svědků, včetně ověření postupu provedení měření.

Za účelem dalšího dokazování výsledkem navržených svědků bylo nařízeno nové ústní jednání na den 3. 11. 2015. K němu se na základě předvolání dostavil zmocněnec žalobce, příslušní policisté Z. V. a T. K. a dva údajní spolujezdci žalobce (J. S. a J. V.).

Svědék V. k věci uvedl, že si skutkový stav přesně nepamatuje, přičemž se díval do úředního záznamu. V reakci na otázky ze strany prvostupňového správního orgánu poté v zásadě odkazoval na obsah úředního záznamu, a to včetně nezadržení řidičského průkazu, zákazu dalšího řízení a nevyžádání odběru krve či lékařského vyšetření. K dotazům žalobce dále svědek V. rovněž vypověděl, že neví, kolik osob bylo ve vozidle, přičemž žalobce byl o možnosti odběru krve a lékařské prohlídky poučen. Během provádění měření alkoholu nemohl kouřit či požívat jídlo a nápoje, neboť se jedná o standardní postup. Svědek V. odmítl, že by byla žalobci lékařská prohlídka rozmlouvána. Dále uvedl, že neví, zda byl nějaký spolujezdec vyzván k řízení, a to z důvodu zákazu řízení žalobce. Přestože si počet osob ve vozidle nepamatoval, doplnil, že by byly v policejní dokumentaci uvedeny. Současně označil za lživé, že by bylo předložení řidičského průkazu účelově zatajeno.

Svědék K., jako druhý policista, nejprve popsal místo a čas provedení silniční kontroly, přičemž doplnil, že žalobce nejspíše nepředložil řidičský průkaz, ale přesně si nepamatuje, neboť silniční kontrola proběhla již před čtyřmi měsíci. Stejně jako svědek V. dále uvedl, že další jízda byla žalobci zakázána. Přítomnost spolujezdců si nepamatoval, ale byla by v záznamu zachycena. Výslovně poté potvrdil, že byl žalobce během měření pod neustálým dohledem, takže nemohl nic požit. Vyloučil také, že by požadoval odběr krve a lékařské vyšetření. Na otázky žalobce poté svědek K. odpovídal převážně způsobem, že si na průběh silniční kontroly nepamatuje, popř. toliko popisoval, jak standardně probíhá.

Dále vypovídal svědek V., který měl být spolujezdcem žalobce. Ten k věci uvedl, že odjížděl z autokempu se žalobcem a dalšími třemi osobami, přičemž byli zastaveni policejní hlídkou. Následně žalobce předložil doklady, které měl v kufru vozidla a podrobil se dechové zkoušce s pozitivním výsledkem. Poté šel ke kufru vozidla a napil se nějaké tekutiny,

pravděpodobně minerální vody a limonády, která mohla být energetickým nápojem. Vzápětí se podrobil další pozitivní dechové zkoušce na alkohol. V tomto kontextu mu bylo spolujezdci doporučeno, aby požádal policisty o odběr krve, což pravděpodobně učinil, ale ne v přítomnosti spolujezdců. Po návratu jim sdělil, že policisté uvedou do záznamu, že cestoval sám, aby se nejednalo o obecné ohrožení. Po třetí dechové zkoušce měl být žalobce policisty přemlouván k podpisu oznámení přestupku s tím, že uvedou, že nemá řidičský průkaz, aby mohl odjet. K dotazu správního orgánu pak svědek V. stanovil poslední požití alkoholu žalobcem do 21-22 hod. předcházejícího dne, přičemž byl konzumaci přítomen. Dále uvedl, že žalobce konzumoval během dechových zkoušek menší tyčinku a nejevil známky požití alkoholického nápoje. Závěrem svědek poukázal na neochotu policistů ohledně provedení lékařské prohlídky (s odkazem na tvrzení žalobce) a potvrdil, že policisté žalobce nevyzvali, aby řídil některý ze spolujezdců.

Obdobně vypovídal také svědek S., který potvrdil skutečnost, že žalobce cestoval z autokempu se čtyřmi osobami, přičemž u něj byla provedena pozitivní dechová zkouška, po které pil minerální vodu, energetický nápoj a snědl tyčinku. Mezi druhou a třetí dechovou zkouškou si dal také hašlerku. Žalobce údajně uvažoval o podstoupení odběru krve, ale nakonec nejel, přestože chtěl. Konkrétní obsah komunikace mezi žalobcem a policisty svědek S. neslyšel. Dle jeho tvrzení nechali policisté žalobce odjet vozidlem, přestože mu byl naměřen alkohol v dechu a předložil řidičský průkaz. Žalobce mu k tomu sdělil, že policisté do oznámení přestupku uvedli, že neměl řidičský průkaz u sebe. K doplňujícím dotazům dále svědek S. upřesnil, že byl s žalobcem celý předcházející den, přičemž ten vypil asi dvě piva, a to do 22:00 hod. Odmítnutí lékařské prohlídky ze strany policistů mu bylo pouze zprostředkováno žalobcem, který nejevil známky požití alkoholického nápoje.

Následně bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce ze dne 16. 11. 2015, ve které poukázal na skutečnost, že svědecké výpovědi spolujezdců potvrzují jeho verzi skutkového stavu, svědčící o nestandardním postupu policistů při provádění dechových zkoušek, včetně přítomnosti dalších osob ve vozidle. Současně poukázal na to, že policisté před podáním svědeckých výpovědí, které vykazují vzájemné nesrovnalosti, nahlédli do příslušné dokumentace, což jejich výpovědi zkreslovalo. Dle názoru žalobce neodpovídá policejní dokumentace skutečnému průběhu silniční kontroly. Řízení by tak mělo být zastaveno, popř. by měli být vyslechnuti také zbývající spolujezdci. Dále žalobce navrhl provedení důkazu předloženým čestným prohlášením V. V., který byl vrátným v ubytovacím zařízení, knihou hostů, rekonstrukcí na místě silniční kontroly a stanoviskem výrobce použitého dechového přístroje. Tuto argumentaci poté zopakoval také v pozdějším vyjádření ze dne 9. 12. 2015, a to v reakci na výzvu prvostupňového správního orgánu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Krátce poté bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění vycházel prvostupňový správní orgán zejména z policejní dokumentace, resp. výsledku provedených dechových zkoušek, a výsledku policistů, přičemž měl na základě metodicky stanoveného přepočtu za prokázané, že u žalobce byla zjištěna hodnota alkoholu v krvi minimálně ve výši 0,16‰. K tomu doplnil, že nezpochybňuje přítomnost dalších osob v ubytovacím zařízení, ale dle policejní dokumentace se ve vozidle žádní spolujezdci nenacházeli. Tuto skutečnost nemůže z podstaty věci prokázat předložené čestné prohlášení či kniha hostů. Porušení metodiky měření alkoholu dle použitého přístroje je poté vyloučeno nejen provedeným záznamem, ale také výpovědí policistů. U těch nebyly dány žádné důvody k tomu, aby výsledky úmyslně zkreslovali či účelově zamlčovali předložení řidičského průkazu. Jejich výpovědi byly konzistentní. Stejným způsobem prvostupňový správní orgán argumentoval také ve vztahu k tvrzenému odmítnutí odběru krve a lékařské prohlídce,

přičemž doplnil, že správnost naměřených hodnot alkoholu v krvi pomocí dechového přístroje žalobce svým vyjádřením a podpisem oznámení přestupku výslovně potvrdil. Sankce byly správním orgánem uloženy s ohledem na okolnosti případu při spodní hranici zákonem stanovené sazby. Prvostupňový orgán přihlédl jako k polehčující okolnosti, že se podle jeho názoru jednalo o „nevědomě nedbalostní jednání“, jehož se žalobce v minulosti nedopustil, ani nepůsobil majetkovou škodu či jmu na zdraví.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 19. 12. 2017. Za stranu žalobce se dostavil jeho právní zástupce Mgr. L. K. a za žalovaného pověřený zaměstnanec Mgr. D. M. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci skutkového stavu, včetně průběhu řízení před správními orgány. Právní zástupce žalobce poté v rámci přednesu žaloby akcentoval nestandardní postup policejních orgánů v rámci provedené silniční kontroly, včetně nesprávnosti údajů uvedených v policejní dokumentaci. V této souvislosti dále poukázal na nedostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány, které neprovedly všechny navržené důkazy a svědecké výpovědi vyhodnotily zavádějícím způsobem. K dotazu krajského soudu pak právní zástupce žalobce upřesnil, že námitka vůči nedodržení metodiky se nevztahuje pouze k tvrzenému požití jídla a pití žalobcem mezi dechovými zkouškami, ale obecně k absenci jakéhokoliv posouzení správnosti postupu měření. Za stranu žalovaného reagoval jeho zástupce způsobem, že jednotlivé námitky byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu doplnil, že správní orgány vycházely z verze skutkového stavu, který byl zachycen v policejní dokumentaci podepsané žalobcem, podpořené konzistentními svědeckými výpověďmi policistů, kteří nemají osobní zájem na výsledku řízení.

Poté bylo krajským soudem přistoupeno k rekapitulaci obsahu soudního a správního spisu. V této souvislosti připomněl, že ve správním spise není založena listina obsahující popis metodiky měření pomocí použitého přístroje Dräger, ale toliko záznamy jednotlivých dechových zkoušek. Právní zástupce žalobce dále navrhl provedení důkazu svědeckou výpovědí dvou spolujezdců žalobce, kteří nebyli ve správním řízení vyslechnuti, a to Z. V., bytem, a P. F., bytem Stejně tak navrhl provedení důkazu metodikou použitého dechového přístroje Dräger. V tomto kontextu se krajský soud dotázal, co by mělo být provedením uvedených důkazů prokázáno. Na to právní zástupce reagoval způsobem, že svědci mohou podpořit skutkovou verzi žalobce, popř. popsat samotný průběh silniční kontroly. Co se týče metodiky měření, bude jejím provedením možno v kontextu dalších důkazů ověřit, zda policisté postupovali standardním způsobem či nikoliv. K tomu se vyjádřil zástupce žalovaného, když uvedl, že jsou navržené důkazy nadbytečné, a to s odkazem na jejich provázanost s již provedenými výsledky dalších dvou údajných spolujezdců žalobce, které byly správními orgány vyhodnoceny jako účelové. Oba návrhy na provedení důkazu byly poté krajským soudem zamítnuty, neboť navržení svědci by mohli toliko potvrdit skutkovou verzi žalobce, což již ve správním řízení učinili jiní dva svědci, kteří byli za tímto účelem vyslechnuti. Uvedená metodika by prokázala pouze zákaz požívání nápojů či jídla během provádění dechových zkoušek, což není mezi stranami sporné.

Jelikož neměly procesní strany žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. Po slyšení konečných návrhů ve věci krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Za účelem projednání věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud úvodem připomíná, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání dvou dopravních přestupků spáchaných v jednočinném souběhu, které byly kvalifikovány podle následujících ustanovení zákona o silničním provozu. Podle ustanovení § 125c odst. 1 tohoto zákona v rozhodném znění platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky (viz § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona ukládající zákaz požití alkoholu a užívání jiných návykových látek před jízdou). Podle ustanovení § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu v rozhodném znění platilo, že „řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.“* Porušení této povinnosti bylo správními orgány kvalifikováno pod skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, podle něhož platí, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Žalobce předně brojil proti postupu správních orgánů, které dle jeho názoru nedostatečně zjistily skutkový stav věci, když svá rozhodnutí založily pouze na obsahu policejní dokumentace a svědeckých výpovědí policistů, které nebyly vzájemně konzistentní, resp. policisté si průběh silniční kontroly přesně nepamatovali a v zásadě vycházeli toliko z úředního záznamu a oznámení přestupku, které na místě sepsali. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že v projednávané věci se ze strany žalobce jedná o prezentaci odlišné verze skutkového stavu, která je vystavena na zpochybnění postupu policistů, a to nejen ve vztahu k faktickému provedení dechových zkoušek, ale také zaznamenání průběhu silniční kontroly do oznámení přestupku a úředního záznamu. Za účelem podpoření svých tvrzení žalobce ve správním řízení navrhoval provedení svědeckých výpovědí čtyř osob, které měly být jeho spolujezdci a o jejichž přítomnosti ve vozidle nejsou v policejní dokumentaci uvedeny žádné informace. V této souvislosti žalobce doložil také čestné prohlášení vrátného autokempu, jako doklad toho, že s uvedenými osobami v ubytovacím zařízení přenocoval, což lze dále prokázat knihou hostů. Ve vztahu k provedeným dechovým zkouškám poté poukázal na rozpor s metodikou, a to z důvodu konzumace jídla a pití během jednotlivých měření. Navrhl tedy prvostupňovému správnímu orgánu, aby si vyžádal stanovisko výrobce použitého přístroje Dräger, zda lze považovat naměřené hodnoty alkoholu v dechu za objektivní.

K tomu krajský soud uvádí, že v rámci správního řízení byly na základě vyjádření žalobce provedeny svědecké výpovědi obou zasahujících policistů a dvou z uvedených osob, které měly být přítomny provedení silniční kontroly. V tomto ohledu tedy krajský soud poukazuje na skutečnost, že se dokazování před správními orgány nepochybně neomezovalo

toliko na zjištění skutkového stavu tak, jak je zaznamenán v policejní dokumentaci, ale rovněž na potvrzení či vyvrácení skutkové verze prezentované žalobcem. Co se týče neprovedení jiných navrhovaných důkazů, krajský soud připomíná, že dokazování ve správním řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, kdy správní orgán musí v souladu s ust. § 3 ve spojení s ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), aktivně zjistit skutkový stav věci nezbytný pro vydání rozhodnutí, aniž by byl návrhy obviněného z přestupku vázán. To jej zajisté nezabavuje v kontextu zákazu libovůle v rozhodování povinnosti uvést přezkoumatelným způsobem důvody, na základě kterých k provedení jednotlivých důkazů nepřistoupil (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 – 48; všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V projednávané věci bylo neprovedení uvedených důkazů správními orgány zdůvodněno s odkazem na hodnocení svědeckých výpovědí zasahujících policistů a údajných spolujezdců žalobce, a to v kontextu listin založených ve spise. Správní orgány dospěly v tomto ohledu k závěru, že z obsahu policejní dokumentace je zřejmé, že u žalobce byly provedeny celkem tři dechové zkoušky kalibrovaným přístrojem Dräger s pozitivním výsledkem, přičemž sám žalobce uvedl, že před jízdou (do večerních hodin předcházejícího dne) konzumoval větší množství alkoholických nápojů. Dokonce do oznámení přestupku sdělil, že naměřené hodnoty jsou důsledkem zbytkového alkoholu, přičemž svého jednání lituje. Svým podpisem poté jednotlivé výstupy z použitého dechového přístroje a obsah oznámení přestupku, včetně údaje o tom, že nepředložil řidičský průkaz, opakovaně potvrdil. Dle názoru správních orgánů byl takto zaznamenán průběh silniční kontroly dodatečně potvrzen a doplněn také svědeckými výpověďmi policistů, kteří na obsah úředního záznamu odkázali a s jistotou sdělili, že žalobce byl po celou dobu provádění dechových zkoušek pod jejich dohledem, tedy žádné nápoje či potraviny nekonzumoval.

Proti těmto závěrům stála odlišná verze skutkového stavu žalobce, který tvrdil, že předložil řidičský průkaz, ale ze strany policistů byla tato skutečnost účelově zamlčena. Stejně tak uvedl, že během provádění dechových zkoušek konzumoval jídlo a pití, což mohlo výsledky měření ovlivnit. Svoji argumentaci dokládal zejména nepřesností a rozpory ve výpovědích policistů, kdy proti nim stojí svědecké výpovědi dvou z jeho spolujezdců, kteří shodně uvedli, že doklady předložil, jídlo a pití konzumoval, přičemž mu byla lékařská prohlídka (odběr krve) odepřena. Správní orgány však svědeckým výpovědím údajných spolujezdců žalobce neuvěřily a označily je za účelové, a to také s ohledem na skutečnost, že vykazují vnitřní rozpory. Preferovaly tak svědecké výpovědi policistů, kteří nemají na rozdíl od žalobcových přátel žádný důvod vypovídat nepravdivě. Z toho důvodu neprovedly jiné důkazy, neboť další dva navrhovaní svědci by k objasnění věci neuvedli žádné nové skutečnosti. Není rozhodné ani to, zda žalobce s uvedenými osobami v ubytovacím zařízení přenocoval či nikoliv, což je možné prokázat předloženým čestným prohlášením či knihou hostů. Pro účely naplnění příslušných skutkových podstat přestupků je podstatné pouze to, zda bylo žalobci předepsaným způsobem prokázáno řízení pod vlivem alkoholického nápoje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78), resp. zda předložil řidičský průkaz či nikoliv, což nelze provedením uvedených důkazů objasnit. Co se týče námitky nedodržení metodiky při provádění dechových zkoušek, správní orgán neprováděl důkaz dotazem na výrobce přístroje s odůvodněním, že má za dostatečně prokázané, že žalobce žádné potraviny ani nápoje v průběhu dechové zkoušky nekonzumoval, a to s odkazem na již uvedenou účelovost svědeckých výpovědí údajných spolujezdců.

S ohledem na výše uvedené je krajský soud toho názoru, že správní orgány přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, proč navržené důkazy neprovedly. Ve vztahu

k hodnocení svědeckých výpovědí poté krajský soud uvádí, že v dané situaci proti sobě stály svědecké výpovědi policistů a dvou žalobcem navržených osob, které k němu mají přátelský vztah. Je tedy přirozené, že se správní orgány musely na základě posouzení vzájemné věrohodnosti a konzistentnosti jednotlivých výpovědí přiklonit toliko k jedné z prezentovaných verzí skutkového stavu. V opačném případě, kdyby skutečně nebylo možné zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, by totiž bylo na místě postupovat v souladu s žalobcem argumentovanou zásadou *in dubio pro reo*, neboli rozhodnout ve prospěch obviněného z přestupku.

Krajský soud k tomu uvádí, že správní orgány zdůvodnily preferenci svědeckých výpovědí policistů zejména s odkazem na jejich nestrannost a soulad s ostatními listinami založenými ve spise. Nelze samozřejmě v kontextu související judikatury automaticky považovat každého svědka, který má blízký vztah k žalobci, za podjatého. Je ovšem třeba přisvědčit názoru správních orgánů, že v případě policistů, kteří vystupují při projednávání přestupků v pozici úřední osoby, se jedná toliko o výkon služební povinnosti, což v obecné rovině vylučuje jejich zájem na výsledku řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Krajský soud zajisté nezpochybňuje, že mohou nastat excesivní případy, kdy policisté jednají z různých důvodů šikanózně či v rozporu se zákonem. Žalobce ovšem v rámci své argumentace sice opakovaně poukazoval na jejich nestandardní postup, ale neuvedl žádné konkrétní důvody, které by policisty k takovému jednání motivovaly. Tyto závěry lze poté dle názoru krajského soudu přiměřeně vztáhnout nejen na samotné svědecké výpovědi policistů, ve kterých navíc připustili, že si průběh silniční kontroly přesně nepamatují, ale také listiny ve smyslu oznámení přestupku a úředního záznamu, které jimi byly zpracovány.

Bez ohledu na tyto skutečnosti krajský soud dodává, že v projednávané věci jsou stěžejní tři základní skutkové okolnosti: z hlediska skutkové podstaty řízení pod vlivem alkoholu 1) zjištění hodnoty alkoholu v dechu předepsaným způsobem, 2) umožnění podstoupit odběr krve a lékařského vyšetření ze strany policistů; a z hlediska skutkové podstaty porušení povinnosti mít u sebe řidičský průkaz při řízení vozidla 3) nepředložení řidičského průkazu. Ve vztahu k první z uvedených skutkových okolností krajský soud uvádí, že žádná svědecká výpověď nezpochybňuje skutečnost, že žalobce před jízdou, resp. do pozdějších hodin předcházejícího dne, konzumoval větší množství alkoholických nápojů. Stejně tak žádná ze svědeckých výpovědí nevyvrací, že se žalobce dobrovolně podrobil třem dechovým zkouškám (tzn. orientačnímu vyšetření na alkohol) s uvedeným časovým odstupem, které byly pozitivní. Rozpor mezi stranami tak nastává pouze v tom, zda mezi nimi žalobce nápoje a potraviny konzumoval či nikoliv. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že správní orgány z racionálních důvodů preferovaly svědecké výpovědi policistů, kteří takovou konzumaci explicitně vyloučili. Bez ohledu na tuto skutečnost však krajský soud dodává, že není potřeba odborných znalostí k tomu, aby mohl dospět k závěru, že požití minerální vody či sladké tyčinky nemůže ovlivnit výsledky měření v neprospěch žalobce. Kromě toho svědci V. a S., jakožto údajní spolujezdci žalobce, rovněž vypověděli, že žalobce mohl zkonzumovat také energetický nápoj. Ani v tomto případě si však krajský soud není vědom toho, že by běžné energetické nápoje obsahovaly alkohol, což by vylučovalo možnost jejich požití před jízdou. V každém případě se mu jeví jako nelogické, že by je žalobce v případě takové obavy úmyslně požíval během provádění dechových zkoušek na alkohol, neboť by si tím mohl pouze uškodit. Daleko spíše je třeba usuzovat, že žalobci jde pouze o zpochybnění formální stránky průběhu měření účelovým založením pochybnosti o jejím řádném průběhu. Výsledky orientační dechové zkoušky, které žalobce stvrdil svým vlastnoručním podpisem na tiskových výstupech z měřicího zařízení (dechového

analyzátoru), tedy lze považovat za tzv. jednoznačný výsledek měření (viz k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2015, čj. 22 A 131/2013-64).

Co se týče odmítnutí lékařského vyšetření a odběru krve, krajský soud uvádí, že toto tvrzení žalobce bylo vyvráceno policejní dokumentací a výsledkem policistů, přičemž svědecké výpovědi údajných spolujezdců tento závěr přímo nezpochybňují. Svědek V. totiž ve své výpovědi uvedl, že komunikaci mezi žalobcem a policisty neslyšel, neboť probíhala u policejního vozidla. Z toho důvodu mu byla informace o odmítnutí provedení odběru krve a lékařského vyšetření sdělena pouze žalobcem. Obdobným způsobem vypovídal také svědek S., který v tomto ohledu uvedl, že žalobce o odběru krve uvažoval, ale nakonec na něj nejel. Stejně jako svědek V. nicméně nebyl komunikaci žalobce s policisty přítomen. Skutečnost, že bylo neprovedení odběru krve a lékařské prohlídky důsledkem nátlaku policistů tak rovněž dovodil pouze z toho, co mu bylo žalobcem sděleno. Krajský soud k tomu připomíná, že podle právní úpravy obsažené v ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. v rozhodném znění platilo, že *spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátořem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.* Krajský soud tedy konstatuje, že obsah spisového materiálu či následně provedené důkazy nenasvědčují tomu, že by policisté postupovali při provádění dechových zkoušek nestandardním nebo dokonce nezákonným způsobem, přičemž k provedení odborného lékařského vyšetření (krevní zkoušky na přítomnost alkoholu) nebyly objektivní důvody.

Stejnou argumentaci lze dále použít ve vztahu ke třetí rozhodné skutkové okolnosti, a to tvrzenému předložení řidičského průkazu. Z obsahu oznámení o přestupku a úředního záznamu jednoznačně vyplývá, že řidičský průkaz nebyl zadržen, a to z důvodu jeho nepředložení. Tento závěr je ostatně podporován také svědeckými výpověďmi policistů, přestože se z jejich strany jednalo s ohledem na velký časový odstup spíše o potvrzení správnosti policejní dokumentace než o výpověď založenou na vybavení si průběhu silniční kontroly. Zásadní je však v tomto ohledu skutečnost, že svědci V. a S. shodně vypověděli, že žalobce si šel pro doklady do kufru vozidla. Nebyli tedy schopni s jistotou říci, zda se mezi těmito doklady, které následně policistům předložil, nacházel také řidičský průkaz či nikoliv. Dle názoru krajského soudu tedy správní orgány zjistily na základě provedení svědeckých výpovědí a jejich hodnocení v kontextu obsahu správního spisu skutkový stav bez důvodných pochybností. Z toho důvodu nelze považovat za důvodnou ani námitku žalobce směřující proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, resp. proti neuplatnění zásady *in dubio pro reo*.

Naopak krajskému soudu nezbyvá, než částečně přisvědčit námitce žalobce směřující proti absenci řádného zdůvodnění materiální a subjektivní stránky daných přestupků. V tomto ohledu se prvostupňový správní orgán omezil pouze na konstatování, že jednání žalobce je třeba považovat za závažné, a to také s ohledem na skutečnost, že se jej dopustil na místě, kde je zvýšená koncentrace osob. Dále ve vztahu k úvahám o výši uložené sankce toliko konkretizoval zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, aniž by svůj právní závěr blíže zdůvodnil. Co se týče napadeného rozhodnutí, žalovaný se v něm otázkou subjektivní stránky přestupků dále nezabýval. Krajský soud si je zajisté vědom toho, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebylo povinností správních orgánů uvádět do výroku rozhodnutí formu zavinění, neboť byla tato náležitost legislativně upravena až novelou dnes již neplatného ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, která nabyla účinnosti dne 1. 10. 2015. To však nic nemění na tom, že prvostupňový správní orgán byl v rozhodné době povinen se otázkou subjektivní stránky obou přestupků zabývat a učinit své úvahy součástí

odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud je však toho názoru, že se v daném případě nejedná o natolik zásadní vadu, aby mohla mít sama o sobě za následek nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť k naplnění formální stránky obou přestupků postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti, což se nepochybně odrazilo také ve výši uložené sankce při spodní hranici zákonem stanovené sazby.

S ohledem na shora vymezené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, neboť žaloba jako celek nebyla shledána důvodnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.